

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 kwietnia 1978 r.

w sprawie zasad dokonywania odpisów na zużycie przedmiotów majątkowych przez podatników podatku dochodowego nie będących jednostkami gospodarki społecznej.

Na podstawie art. 20 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1972 r. Nr 53, poz. 339 i z 1976 r. Nr 40, poz. 231) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnicy podatku dochodowego nie będący jednostkami gospodarki społecznej, których dochody w celu obliczenia tego podatku ustala się bez stosowania norm szacunkowych, mogą dokonywać odpisów na zużycie własnych przedmiotów majątkowych, służących do uzyskania przychodów, jeżeli wydatki na te przedmioty nie są uznane za koszty uzyskania przychodów.

2. Odpisów na zużycie dokonuje się od wartości początkowej przedmiotów majątkowych, stosując roczne stawki amortyzacyjne w wysokości określonej w załączniku do rozporządzenia.

§ 2. 1. Za wartość początkową przedmiotów majątkowych uważa się:

- 1) w razie nabycia przedmiotu — cenę jego nabycia,
- 2) w razie wytworzenia przedmiotu — koszt jego wytworzenia,
- 3) w razie remontu kapitalnego przedmiotu — jego wartość po remoncie.

2. Dowodem stwierdzającym wartość początkową przedmiotu majątkowego, określoną w ust. 1, jest oryginalny rachunek lub inny dowód zakupu tego przedmiotu. Jeżeli wytworzenie przedmiotu majątkowego lub dokonanie remontu kapitalnego nastąpiło sposobem gospodarczym albo we własnym zakładzie podatnika, wartość początkową przedmiotu ustala się w wysokości określonej przez rzeczoznawcę, a jeżeli chodzi o przedmioty majątkowe użytkowane przy prowadzeniu działalności zarobkowej — w wysokości określonej przez właściwy cech lub właściwe zrzeczenie prywatnego handlu i usług na podstawie opinii rzeczoznawcy.

3. Za remont kapitalny przedmiotu majątkowego w rozumieniu ust. 1 pkt 3 uważa się remont, którego koszt wynosi co najmniej $\frac{1}{3}$ wartości początkowej przedmiotu.

4. W razie rozpoczęcia dokonywania odpisów na zużycie przedmiotów majątkowych już użytkowanych przez podatnika za wartość początkową tych przedmiotów uważa się ich wartość w dniu, od którego rozpoczęto dokonywanie odpisów. Wartość tę ustala się w wysokości określonej przez rzeczoznawcę, a jeżeli chodzi o przedmioty majątkowe użytkowane przy prowadzeniu działalności zarobkowej — w wysokości określonej przez właściwy cech lub właściwe zrzeczenie prywatnego handlu i usług na podstawie opinii rzeczoznawcy.

5. Wartość początkową budynków i budowli podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu ustala się w wysokości przyjętej dla celów tego ubezpieczenia.

6. Wartość początkową części budynku, do których stosuje się różne stawki amortyzacyjne, ustala się w wysokości odpowiadającej stosunkowi kubatury tych części do ogólnej kubatury budynku.

7. Wartość początkowa użytkowanych budynków i budowli podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu może być korygowana do aktualnej wartości przyjętej dla celów tego ubezpieczenia, zwiększonej o sumę dokonanych odpisów na zużycie. Wartość początkowa użytkowanych budynków i budowli nie podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu może być korygowana w okresach pięcioletnich do aktualnej wartości określonej przez właściwy cech lub właściwe zrzeczenie prywatnego handlu i usług na podstawie opinii rzeczoznawcy, zwiększonej o sumę dokonanych odpisów na zużycie.

§ 3. 1. W szczególnie uzasadnionych wypadkach stawki amortyzacyjne mogą być podwyższone, nie więcej jednak niż o $\frac{1}{3}$. Decyzję w sprawie podwyższenia stawek amortyzacyjnych wydaje właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego na wniosek podatnika uzasadniony opinią rzeczoznawcy, a jeżeli chodzi o przedmioty majątkowe użytkowane przy prowadzeniu działalności zarobkowej — na wniosek podatnika zaopiniowany przez właściwy cech lub właściwe zrzeczenie prywatnego handlu i usług na podstawie opinii rzeczoznawcy.

2. Stawki amortyzacyjne nabytych używanych przedmiotów majątkowych, jak również przedmiotów majątkowych po remoncie kapitalnym, ustala się biorąc pod uwagę przewidywany dalszy okres użytkowania tych przedmiotów, nie krótszy jednak niż $\frac{2}{3}$ okresu użytkowania przyjętego za podstawę stawki amortyzacyjnej dla tych przedmiotów. Przewidywany dalszy okres użytkowania określa rzeczoznawca, a jeżeli chodzi o przedmioty majątkowe użytkowane przy prowadzeniu działalności zarobkowej — właściwy cech lub właściwe zrzeczenie prywatnego handlu i usług na podstawie opinii rzeczoznawcy.

3. Przepisy ust. 2 stosuje się również w wypadkach określonych w § 2 ust. 4.

§ 4. Nie dokonuje się odpisów na zużycie przedmiotów majątkowych nie użytkowanych przez cały rok podatkowy, jak również — do czasu rozpoczęcia użytkowania — przedmiotów majątkowych nabytych lub wytworzonych.

§ 5. 1. Odpisów na zużycie dokonuje się po upływie roku podatkowego od wartości początkowej przedmiotów majątkowych według ich stanu na początek roku.

2. Jeżeli w związku z nabyciem, budową lub remontem kapitalnym przedmiotu majątkowego podatnik uzyskał ulgę

podatkową z tytułu inwestycji, odpisów na zużycie tego przedmiotu dokonuje się od jego wartości początkowej zmniejszonej o kwotę uzyskanej ulgi.

3. Jeżeli użytkowanie przedmiotu majątkowego rozpoczęto w ciągu roku podatkowego, odpisu na zużycie za ten rok dokonuje się w wysokości proporcjonalnej do liczby pełnych miesięcy okresu użytkowania tego przedmiotu w danym roku.

4. Przepis ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie w wypadku określonym w § 2 ust. 4, jeżeli rozpoczęto dokonywanie odpisów na zużycie w ciągu roku podatkowego.

§ 6. Odpisów na zużycie dokonuje się przez cały okres użytkowania przedmiotu majątkowego, nie wyłączając

przerw w użytkowaniu w ciągu roku podatkowego, do czasu zrównania sumy dokonanych odpisów na zużycie z wartością początkową przedmiotu.

§ 7. Podatnicy, o których mowa w § 1 ust. 1, obowiązani są prowadzić ewidencję przedmiotów majątkowych i odpisów na ich zużycie. W ewidencji tej należy uwidocznić, w stosunku do każdego przedmiotu majątkowego, wartość początkową, ulgę podatkową z tytułu inwestycji (§ 5 ust. 2), zastosowaną stawkę amortyzacyjną, datę rozpoczęcia dokonywania odpisów na zużycie oraz coroczne odpisy na zużycie.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: H. Kisiel

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 kwietnia 1978 r. (poz. 49).

Wysokość rocznych stawek amortyzacyjnych.

Lp.	Rodzaj przedmiotów majątkowych	Stawka %
1	Budynki lub ich części, przeznaczone i zajęte na zakłady rzemieślnicze, handlowe i usługowe, oraz budowle:	
	a) o konstrukcji trwałej	2
	b) o konstrukcji drewnianej lub innej nietrwałej	4
2	Pozostałe budynki lub ich części:	
	a) o konstrukcji trwałej	1
	b) o konstrukcji drewnianej lub innej nietrwałej	2
3	Maszyny, urządzenia techniczne, narzędzia	10
4	Środki transportowe	15
5	Przedmioty majątkowe przeznaczone do bezpośredniej działalności zakładów przemysłu gastronomicznego i zakładów hotelarskich, jeżeli ich nabycie pozostaje w związku z uruchomieniem nowego zakładu lub rozszerzeniem działalności zakładu, a jednostkowy koszt nabycia przedmiotu nie przekracza 30.000 zł	20
6	Pozostałe przedmioty majątkowe	5